

Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos konkursui

Dovilė Augaitė

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 3 f klasės mokinė

MINIATIŪROS

Pasvalys
2008

Pavasario giesmė

Ramus ir tylus vakaras. Kai viskas, kas gyva, nuskęsta į saldų sapną, kai užgęsta aukšti gatvių žibintai, o linksmam dangaus skliaute suspindi daugybė žvaigždelių, gali išgirsti pavasario balsą. Jis liejasi po tylą geriančius vidurdienio laukus, skverbiasi pro žaliuojančius medžių lapus, eina per žmogaus širdį, kviečia pražysti žalumą. Tą minutę, kai melodija užvaldo mus ir suvirpina visą kūną, mūsų mintys susilieja su tikrove, girdi, ką šnara išsikerojusios kaštonų šakos, susikloję geltonų pienuų kilimai, matai, kaip pievas užlieja šilta pavasario rasa, o tolumas apgaubia rūko skraistė.

Pavasaris... Jis tiesia į mus pilnas šilumos rankas, stipriai daužydamas perlinę lietaus lazda, kuri sudūžta į šukeles ir virsta šiltais lašeliais.

Lyja... Gaivus pavasariškas lietus nuplauna paskutines žiemos pėdas, palydėdamas ją į praeitį...

Tikėk, pavasaris ateis...

Pavasaris žiaugsmo vardas, skrendantis paukščiu kaip žodis iš lūpų į lūpas, iš širdies į širdį, švelnus ir skambus, išgirstamas net neištarus. Jis lyg mažą daigelį mummyse pasodina viltį, – nemirštančią viltį – išvysti žalias lankas, išpuoselėtas jo visagalių rankų, paragauti saldžios ir viliojančios svajos, paliesti norus išpildantį dangų ir paskęsti žiedų glėbyje, plaukti į amžiną ramybės jūrą – link gelsvų, medumi kvepiančių laukų. Pavasario glėbyje neegzistuoja išdavystė, pavydas, kiekvienas apdalinamas šiluma, kvapų įvairove.

Horizontas tolimas, bet kartu ir artimas, ,pasiekiamas labai norint, labai laukiant pavasario. Saulės šviesoje tirpsta žiedai, jų kvapą gali užuosti, tikėdamas pavasario galia. Vėjo bučiniai – karšti ir kartu gaivūs, bet juos gali pajusti tik šventai mylėdamas pavasarį, saugodamas jį lyg gražų sapną, lyg prisiminimą savo širdyje, nepaleisdamas jo lyg paukščio skristi, net žinant, kad jis grįš.

O pavasaris grįžta, lyg dovana iškentusiems šaltą žiemą, išgyvenusiems trumpas dienas, skendusias nakties prarajoje. O jei kada ir neateitų diena, jei pavasaris nepasibelstų į tavo langą, jis vis tiek ateis į tavo širdį ir vėl tau dovanos žalią viltį.

Atžalėlė

Obels šakos mane apkabino žaliomis rankomis. Ir nepaleido. Ant nakties šešėlio nusileido vasaros vorelis, apsijuosė žalią lapelio prijuostėlę ir pagydė nulaužtą slyvos šaką. Iš po žalsvų obels lapelių išsigandusi išlindo maža jos dukrelė. Nusibraukusi nuo kamieno ašaras prisiglaudė prie mamos, kad jos nepaleistų, kad saugotų.

Atžalėlė dar maža, tik vakar išleido pirmąjį lapelį, kuris dar gerai nenulaiko rasos varpelių. Ji dar nematė pavasario gėlių, kurios jau turi sode pastatytus namelius.

Nuo atžalėlės šakelių tyliai džiūvo lietaus lašai, švelniai tekėdami jos stiebeliu. Ir ji linksmi nusišypsojo ir pasislėpė tarp motinos šakų. Tik staiga atžalėlė išvydo mamos stiebu lipančius baltus žiedelius, už kuriuos nieko tyresnio ir šventesnio nėra. Jai graudu ir liūdna, kad ji neturi tokių mažų deimantelių savo viršūnėje. Obelėlė iš liūdesio nulenkia savo viršūnelę ir išvysta mažus žiedelius – dar tyresnius už motulės. Iš džiaugsmo mažylei nurieda ašara. Visi medžiai jai lenkiasi. Mažosios slyvos šakos dar labiau išsitiesia, kad kas ir į ją pažvelgtų, ir pravirksta ant šalia augančio krūmo peties.

Obels dukrytė laiminga, kad išvydo pavasarį. Tik jis į mūsų širdis prineša džiaugsmo ir meilės kitiems.

Senos sodybos paslaptis

Daugelis mus supančių daiktų, reiškinių yra paslaptingi. Tačiau, dažnai juos matant, jų grožis ir paslaptinumumas blėsta. Tik kartais susimąstai, koks yra stebuklas, kai sninga ar kai pražysta alyvų žiedai. Pamatai, kad snaigės šoka visą laiką skirtingai, o kriaušės vaisiai ne visada būna gausūs ir saldūs. Kiekvienas ateinantis ir išeinantis pavasaris kažkuo ypatingesnis, smagesnis ir širdyje kitaip saldu. Visa tai – stebuklas! Stebuklai vyksta ne vien gamtoje - ir namuose. O dažniausiai ten, kur glūdi paslaptis.

Į seną namą šalia gaiva dvelkiančių miškų neseniai persikraustė Aušrytė su mama. Visas namas atsidavė paslaptinumui ir ramybei. Viduje šalta. Sienos išpieštos įvairiausiais vaikiškais piešinėliais. Virtuvės gale stovėjo gėlėmis raižyta komoda ir klebanti kėdė.

Vaikų kambaryje buvo senas pianinas, ant kurio likę porcelianiniai žaislai. Dabar šis kambarys Aušrytės. Ji labai bijojo miegoti ten tamsoje, todėl užsidegdavo žvakę. O kai tik ji užmigdavo, žaislai nusileisdavo prie žvakės pasišildyti. Ir visą naktį kažkodėl raudodavo. Aušrytė girdėdavo tą raudą.

Žmonės sakydavo, kad tik šioje sodyboje žydi gražiausios obelys ir rožių kvapas čia širdžiai mieliausias.

Bet, deja... Dabar čia obelys nebekrauna žiedų ir rožių krūmai nebeskleidžia užburiančio kvapo. Ištuštėjo viskas, kas žavėjo ir džiugino. Liko tik apgriuvęs namas ir verkiantis sodas.

Kai Aušrytė ir jos mama įsikūrė, jos pradėjo tvarkyti sodą. Ne vieną prakaito lašelį išliejo, ne vieną ašarą nubraukė. Jos labai stengėsi, kad sodyba atgytų. Namą suremontavo, jo vidų išdažė.

Aušrytė savo kambario sienas naujais vaikiškais tapetais išklajavo.

Ir vieną pavasario dieną atbudusios pro seną langą išvydo obels šakas, iškėlusias į dangų savo žiedus... Šalia jų neapsakomą kvapą skleidė rožės...

Ant pianino stovėjusių žaislų veiduose spindėjo šypsena. Rodos, paslaptis išaiškėjo! Sodas ir žaislai ilgai gedėjo čia gyvenusios močiutės!

Todėl pasilenk prie pakelės augančio krūmo, pažvelk į vaikiškus žaislus ir džiaukis jais! Atskleidęs jų paslaptis, padarysi gyvenimą gražesnį, mielesnį ir tavo širdis niekada nesusals!

Ilgesys

Manyje gyvena ilgesys. Jis groja širdies stygomis, niūniuodamas jomis įvairias melodijas, žadina iš balto žiemos miego jausmus. Jie truputį – skaudina, truputį drasko vidų. Žodis „ilgesys“ man skamba ramiai, tačiau jo potekstė man sukelia nemažai prisiminimų. Prisiminimų apie žaliaplaukį pavasarį, jo pėdas, išmėtytas po visą margą pasaulį, išrašytas įvairiaspalvėmis gėlėmis.

Pilkame asfalto kely – kreivas krintantis šešėlis, nušviestas saulės šviesos.

Pavasario atvaizdas – blankus siluetas, dovanojantis džiaugsmo akimirką. Atvaizdas jausmų ir juoko harmonijos, kuri skamba tyliais garsais. Garsais iš praeities, praėjusio pavasario vakaro...

Giedrė danguje suskamba melodija, neturinti ateities, skambanti kartą ir staiga dūžianti nakties aide. Paskutinė pavasario melodija, atnešanti karštesnę skraistę, dengiančią šiltu lietumi mažą visatos gabalėlį ir paskendusią degančiuose vasaros išsiilgusių žmonių žvilgsniuose...

Apie vasarą

Ar jauti gaiviai ir išsvajotą vasarą? Ar jauti jos gundantį aromatą ore? Tai šviežių laukų gėlių, sultingų lapų, laukinių čiobrelių kvapas. Dar geriau įkvėpk... Ar užuodi medų?... Jo kvapas toks saldus, jog atrodo, kad jauti burnoje.

Viskas svaigina, viskas sukelia šypsena, nes širdis dainuoja... Dūzgia darbštuolės bitutės kutendamos susiskleidusius gėlių žiedlapius... Jos nuolat skrenda dobilų link... Taip ir norisi sugauti svajingą drugelį, kurio sparnuose išpieštos visos ryškios vasaros spalvos... O saulės atokaitoje sirpstančios vyšnios vilioja praeivius savo uogomis.. Jų skonis – vasaros skonis.

Vasara jau paukščiu pakilo, žodžiu nuskambėjo, visom spalvom pražydo.

Rudens giesmė

Ramus ir tylus vakaras. Kai viskas, kas gyva, nuskęsta į saldų sapną, kai užgęsta aukšti gatvių žibintai, o niūriam dangaus skliaute suspindi daugybė žvaigždelių, gali išgirsti rudens balsą. Jis liejasi po tuščius laukus, skverbiasi pro gelstančius medžių lapus, eina per žmogaus širdį. Tą minutę, kai melodija užvaldo mus ir suvirpina visą kūną, mūsų mintys susilieja su tikrove, girdi, ką šnara pusplikės kaštonų šakos, nuklojusios spalvotais lapais takelį, matai, kaip pievas užlieja šalta rugsėjo rasa, o tolumas apgaubia rūko skraistė.

Ruduo Jis tiesia į mus pilnas ilgesio savo rankas... Lyja...

Vaikystė

Ar galiu tavęs paprašyti, kad palauktum manęs tik kelias minutes? Tik keliom sekundėm užmigtum prie tolimo ateities kelio... Kad nekeliAUTUM tokiu greitu ritmu, nesivytum to skubančio laiko traukinio. Nes aš nenoriu su tavim į jį...

Aš tvirtai atsistuju ant žemės. Bet ji slysta iš po kojų. Ir net ji skuba kartu su tavim. Prašau -- palauk... Palauk, kad atsiversčiau dar tą prisiminimų knygą. Užsimerkčiau ir grįžčiau atgal. Ten, kur aš buvau laiminga...

Ir dabar aš laiminga, bet bijau ateities. Bijau užaugti. Bijau, kad tu išlipsi pirmoje stotelėje, o aš nuvažiuosiu toliau tuo ilgu keliu, kurio galo dar nematyti...

Ar galiu tavęs paprašyti, kad palauktum manęs tik kelias minutes... Tik kelias sekundes, miela vaikyste, nes aš dar noriu būti maža. Dar noriu pažaišti su savo vaikystės lėle... Dar nenoriu tau išstarti „sudie“... Dar bijau jaunystei išstarti „labas“...